

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 561/2024
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Весне Мاستиловић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничка задруга „Авала“, Бели поток, чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради утврђења, вредност предмета спора 7.000.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8876/22 од 11.01.2024. године, у седници одржаној 29.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8876/22 од 11.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8876/22 од 11.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 152/2022 од 09.11.2022. године одбијени су приговори апсолутне и стварне ненадлежности тог суда као неосновани. Одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је на основу одржаја стекао право својине на непокретностима уписаним у лист непокретности број .. КО ..., и то на катастарским парцелама број ..., .. и .. КО ..., ближе описаним у изреци пресуде, као и да се обавезе тужена да то право призна и трпи упис права својине тужиоца у јавним књигама. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 261.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 8876/22 од 11.01.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у ставовима II, III и

IV изреке. Одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове је опредељено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23–др. закон), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одбијен тужбени захтев за утврђење права својине на предметним парцелама. Нижестепени судови су, позивом на одредбу члана 111. став 1. Закона о задругама („Службени гласник РС“, број 112/2015), закључили да је тужилац пропустио могућност да, у складу са наведеном законском одредбом, захтева упис права задружне својине на непокретностима које су уписане као друштвена или јавна својина, те да не може стећи право својине у складу са наведеним законом. Нижестепени судови су закључили да право својине тужилац не може стећи ни одржајем, јер се не може сматрати савесним стицаоцем непокретности, будући да су му, на основу решења Народног одбора општине Вождовац од 16.05.1962. године, предметне парцеле додељене на трајно коришћење као део општенародне имовине у оквиру друштвене својине, а ради коришћења у пољопривредне сврхе, те да, сходно томе, није могао оправдано веровати да је власник предметних непокретности.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Није од утицаја на дозвољеност ревизије позивање ревидента на пресуду Апелационог суда у Београду од 06.02.2023. године (без означеног броја), коју прилаже уз ревизију, будући да је наведена пресуда донета на основу другачијег чињеничног стања. Указивање тужиоца на погрешну примену материјалног права у погледу неопходности примене Закона о планирању и изградњи из 2014. године, само по себи, не може бити разлог за изузетну дозвољеност ревизије, имајући у виду одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Како у конкретном случају из навода ревизије не произилазе правна питања која би требало размотрити од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити постоји потреба за новим

тумачењем права, Врховни суд налази да нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије.

Зато је Врховни суд применом одредбе члана 404. став 2. донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 04.10.2021. године. Означена вредност предмета спора износи 7.000.000,00 динара, што представља динарску противвредност од 59.545,48 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. даље је прописано да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Имајући у виду да у овом привредном спору, означена вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 100.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

Ревизијски суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали у вези са одговором на ревизију нису неопходни за одлучивање о ревизији у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић